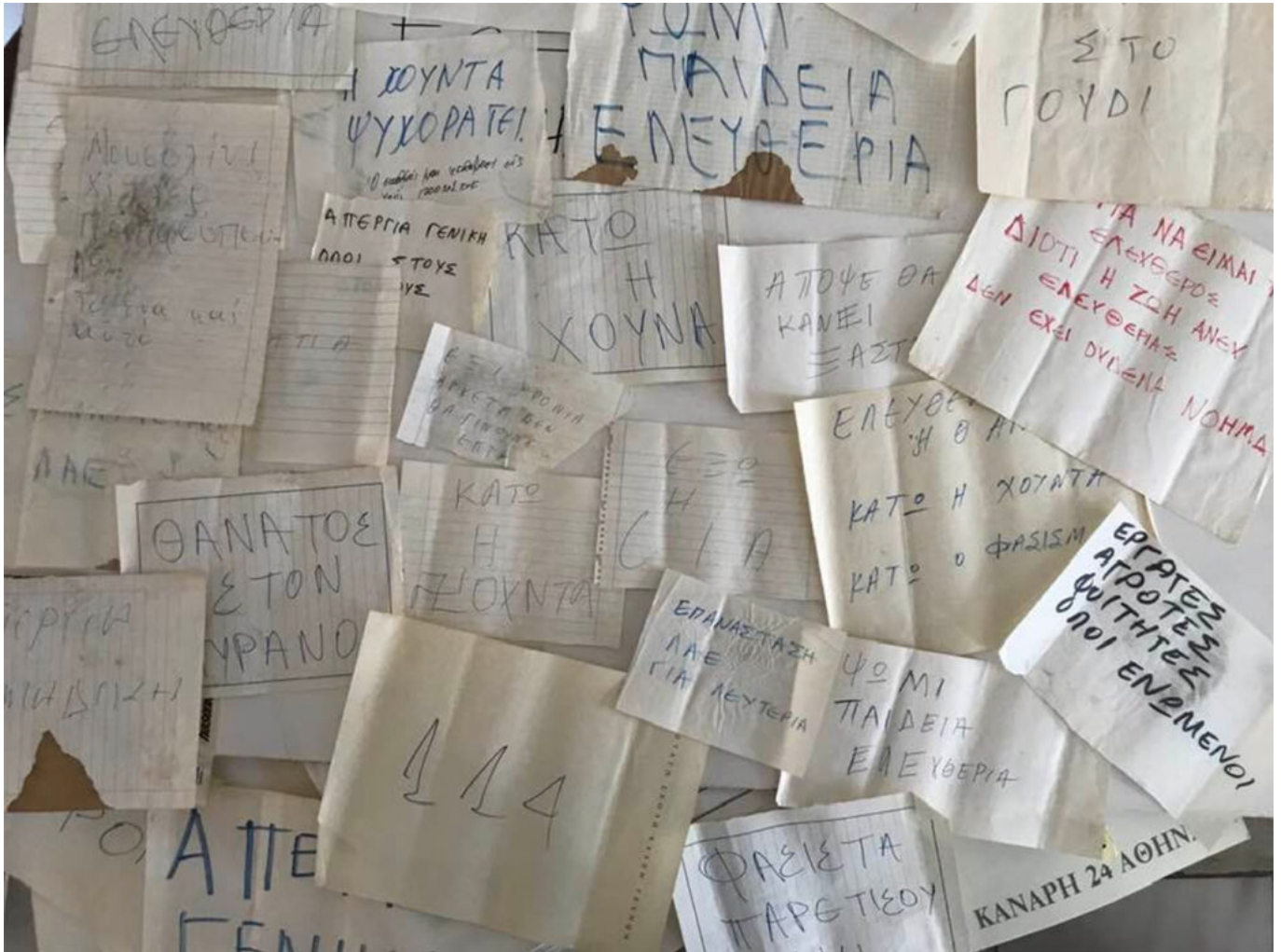

Ο Νοέμβρης του Αλέξη Ακριθάκη

written by Δημήτρης Λεβέντης | 22.11.2021

Έτοιμος από καιρό ήταν αυτός ο πίνακας του κορυφαίου Αλέξη Ακριθάκη, μιας σπάνιας περίπτωσης ποιητή που μεταλλάχθηκε σε ζωγράφο, γλύπτη, αλχημιστή, φιλόσοφο, ένα σύνθετο παζλ που είχε προετοιμάσει ως υλικό τις βραδιές της Νοεμβριανής εξέγερσης.

Αναδρομικά αυτό το έργο ανέδειξε η κόρη του Χλόη που αποτελούσε μέρος της Τέχνης του επειδή

«Αυτός ο μικρός πρίγκηπας που δεν θέλει να έχει τίποτα δικό του, αλλά ό,τι έχει το μοιράζεται.

Και ίσως θα λέγαμε πως είχε ό,τι μπορούσε να μοιρασθεί που προσωποποιούσε όλες του τις σχέσεις, που υποστήριζε τον αδύναμο και έκραζε αλύπητα τον αλαζόνα, που ήταν πάντα με τους Ινδιάνους, αυτή η αναπάντεχη αναλαμπή λίγο πριν την άβυσσο που φώτισε και μένα στο περασμά της» *

Αυτός είχε γράψει

«Τέχνη είμαι εγώ και η κόρη μου.

Τέχνη είναι αυτό που κάνω κι αυτό που ζω». **

Η Χλόη Γκέϊτμαν – Ακριθάκη λοιπόν βρήκε σε μια αποθήκη μια πλαστική σακούλα με τις πιο γνήσιες προκηρύξεις που ρίχτηκαν στους δρόμους τις μέρες του Μεγάλου του δικού μας Νοέμβρη.

Αυθεντικά ντοκουμέντα που συνέλεξε ο πατέρας της, τελευταίος τρυφερός της ελληνικής τέχνης, μάλλον για πολύτιμα φυλαχτά των εξάψεων της δυσθεώρητης μεγαλοφυΐας του

Βγαλμένες απ' το μυαλό της καθεμιάς και του καθένα σκόρπιες σκέψεις σε σκισμένες σελίδες από τετράδια, σημειωματάρια, ημερολόγια, με ό,τι ερχόταν αυθόρμητα στα χείλη απ' την καρδιά, βιαστικά ανορθόγραφα, πηγαία, μπρούσκα, αληθινά, στο κλισέ της Χλόης κραυγάζουν από μόνα τους και στήνουν τον πιο αυθεντικό πίνακα εκείνης της άνισης αναμέτρησης .

Έγραψε η Χλόη στην ανάρτησή της σελίδας της στο κυβερνοχώρο:

«Στην οικογένεια μου έχουμε μια μανία, να μην πετάμε τίποτα.
Αυτά τα χαρτιά, μαρτυρίες μιας άλλης εποχής, τα μάζεψε ο Αλέξης και τα φύλαξε σε μια πλαστική σακούλα όπου έμειναν για σχεδόν 50 χρόνια.

Τα βρήκα τυχαία ενώ καθάριζα μια αποθήκη.

Σκόρπισε το υλικό στο πάτωμα και το καθένα βρήκε τη θέση του αυθόρμητα».

Σίγουρα ο ασυμβίβαστος δημιουργός είχε σκοπό να τα κολλήσει σε μια μακριά σύνθεση και στα διάκενα να στιγματίσει το “τσίκι τσίκι” βάθος του...

κάτι που θεωρήθηκε λαθεμένα ποπ αρτ αλλά που δεν εκπροσωπεί κάτι τόσο γραφιστικά απλό.

Δεν πρόκειται για εκείνο το βάθος των σκιών και της γραμμικής προοπτικής που έχουμε διδαχτεί στο πολυτεχνείο στην προβολική γεωμετρία και στερεομετρία ούτε καν στην χωρική διανυσματική γεωμετρία θεωρίες που αναδεικνύουν τους συνηθισμένους πίνακες και το φόντο τους, αλλά με τέλεια εικαστική πειθαρχία αυτές οι τελίτσες με ραπιντογράφο ή χοντρό μολύβι οργανώνουν επίπεδα βάθους και κίνησης και όγκων που ο παρατηρητής θα αναδείξει συμμετέχοντας με τη δική του νόηση...

Μια απλή τεχνική είναι να κλείσεις τα μάτια για λίγο και μετά να τ' ανοίξεις κοντά στο έργο και ένα παιγχνίδι εξαίσιο πολυεπίπεδων σχημάτων και χώρων σε αμέτρητες υπομονετικές διαβαθμίσεις ξετυλίγεται... ενώ οι σχεδιαστικές προβολές μαθηματικές εξισώσεις που ζωντανεύουν σε βασανιστικά ερωτήματα.

Οι άπειρες τελείες σαν κύματα από παβέ χτισμένων οδοφραγμάτων συνθέτουν τόξα και καμπύλες κοσμικής γονιμοποίησης μαθηματικές εξισώσεις και ζωντανά ερωτήματα έργων βγαλμένων από μια περιπέτεια μαγική κι απίστευτη στο τέρμα του εαυτού του.

Το τέρμα που θεώρησε ότι έφτασε η ώρα να το διαβεί στα 55 του χρόνια μιας και δεν πήγαινε άλλο αλλά ήταν σαν να έζησε 1055 με αυτά που έπραξε στη ζωή και την τέχνη του...

Είναι ακριβό το τίμημα αυτής της εξαντλητικής διελκυστίνδας της δημιουργικής τέχνης με τη μετριότητα και το καθημερινό γίγνεσθαι με πράγματα μικρά κι ασήμαντα και ιδέες κούφιας ξεσκισμένες...

της τέχνης όπως την όριζε ο ίδιος πυκνή, στιβαρή, υπολογισμένη στην τελευταία της λεπτομέρεια.

«Τέχνη είμαι εγώ ο καλλιτέχνης.

Καθήκον του καλλιτέχνη είναι να δημιουργεί κάθε φορά τον κόσμο από την αρχή» ***

Υ.Γ.

Ο Πέτερ Κλάους Σούστερ, διευθυντής της Νατσιονάλ Γκάλερι του Βερολίνου, στην εναρκτήρια ομιλία του στα εγκαίνια της αναδρομικής έκθεσης του Ακριθάκη, που οργανώθηκε εκεί το 2003, παράλληλα με την έκθεση του Πικάσο, είπε χωρίς δισταγμό πως, μέσα από τη χάρη και την προσωπικότητα του έργου του, ο Ακριθάκης έρχεται να πάρει στην τέχνη του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα τη θέση του Μοντιλιάνι.

Απρόσμενο, αυθόρμητο, τραγικό και πηγαίο το έργο του διαφεύγει από τα κλασικά πρότυπα, ακολουθεί ασυμβίβαστους δρόμους και γίνεται μια πρωτογενής και τολμηρή ερευνητική πράξη.

Μοναδική και αμίμητη.

* Από το βιβλίο “Α! ρε Αλέξη μ’ έμπλεξες” του ψυχίατρου Πέτρου Αυλίδη, εκδόσεις Γαβρηλίδης 2015.

** Όσοι έχουν κόρες ξέρουν.

*** Μαρίας Κοτζαμάνη «ΑΚΡΙΘΑΚΗΣ : Σκέψεις και Ζωγραφοϊστορίες» (εκδόσεις ΒΑΛΙΤΣΑ)